ΓΕΙΑ ΦΙΛΕ

(Αφιερωμένο στον Μπούμπη!!)

Γεια φίλε, με θυμάσαι;

Εγώ εννοείται πως ναι, ακόμα και όταν ατονήσουν οι άλλες αισθήσεις, σε θυμάμαι απ'τη μυρωδιά.

Πέρασε καιρός, έτσι;

Η αλήθεια είναι πως σε παραμέλησα, φταίει που νέος ακόμα ήθελα το δικό μου χρόνο να ζήσω τη ζωή μου, όπως λένε να γυρίσω, να μαζέψω εικόνες, ήχους και κάπου στα μισά δε σου κρύβω πως σκέφτηκα να κάνω και οικογένεια. Αυτό το τελευταίο είναι και το μόνο που δεν κατάφερα.

Όμως είμαι ευχαριστημένος, γιατί τώρα κάνοντας έναν απολογισμό το ταξίδι δεν ήταν άσχημο. Το πιο σπουδαίο όμως ήταν και είναι η αγάπη που χόρτασα και χορταίνω μέχρι και σήμερα.

Φίλε, δεν ξέρω πως και που σε βρίσκω, αλλά πράγματι η διαδρομή ήταν σπουδαία, άξιζε τον κόπο. Βέβαια υπήρξαν και υπάρχουν και τα δύσκολα που χρόνια είχα να νιώσω και να καταλάβω, παρά μόνο τα τελευταία χρόνια.

Πρώτα πρώτα, εκεί στις βόλτες μας με τη μαμά, ενώ όλα τα έβλεπα πεντακάθαρα, σιγά σιγά η εικόνα θόλωνε και όπως πηγαίναμε, στεκόμουν και σκεφτόμουν «είναι ή δεν είναι γάτα στην άκρη του πεζοδρομίου»; «είναι ή δεν είναι κάποιος μοναχικός ομόφυλος»; Και

πάντα ξεγελιόμουν και πάντα γύριζα προβληματισμένος για την αλλαγή μου αυτή που συνέβη σβήνοντας τα 50 μου κεράκια, ευτυχώς όμως η μαμά πάντα δίπλα. Είναι και αυτό μια σιγουριά γιατί δεν ξέρω αν θυμάσαι, εγώ είμαι σπιτίσιος, δεν θέλω πολλά μπλεξίματα και ανασφάλεια. Άλλο πράγμα η σιγουριά και η άπλα του κήπου, ειδικά το καλοκαίρι.

Και η μπάλα μπάλα, μόνο που το θέμα «κορίτσι» είναι για μένα ένα κεφάλαιο που δεν το άγγιξα καν. Σκέψου, άλλα κορίτσια ήθελαν αλλά δεν ήθελε η μαμά τους κι ας με ήξεραν, και καλός και καθαρός αλλά δεν βαριέσαι, τίποτα δεν εκτιμάται στις μέρες μας. Έτσι λοιπόν αποδέχτηκα την κατάσταση και πορεύτηκα μόνος (κλείνω εδώ αυτό το τόσο ευαίσθητο θέμα) και συνεχίζω με τις ατέλειωτες βόλτες που όμως τώρα τον τελευταίο χρόνο, σαν να έγιναν πιο σύντομες. Δεν σου κρύβω φίλε μου πως με βολεύει αυτό, γιατί εκτός του ότι δεν καλοβλέπω, τα πόδια μου δεν με ακούνε πάντα. Το γήρας βλέπεις ου γαρ.

Πήγαμε στον γιατρό και καλώς τα και τα αρθριτικά, αλλά εγώ μ'ένα χάπι είμαι και πάλι περδίκι. Παρ' όλα αυτά, οι περίπατοι συντόμευσαν αρκετά. Το πιο σοβαρό όμως μια και τα λέμε όλα μεταξύ μας, ήταν όταν άρχισαν τα προβλήματα με τα δόντια μου. Και φυσικά, να'μαστε για εξέταση και επέμβαση στον γιατρό μου. Πάρα πολύ καλός, πριν απ'όλα παίζει μαζί μου και με χαιδεύει, μου μιλάει όπως στον δικό του σκύλο, γειά σου Αχιλλέα!!

Εκεί στο ιατρείο τι να σου πω, πολυκοσμία, κι όλοι με κάποιο πρόβλημα. Μου έκανε εντύπωση πως εκτός από εμάς τους σκύλους και τις ανταγωνίστριες γάτες, είχε και άλλα ζώα αλλά και πουλιά, πλούσια πελατεία! Λοιπόν, αφού εξετάστηκα και ενώ με κρατούσε η μαμά όπως πάντα αγκαλιά, ο Αχιλλέας μου έκανε μια ένεση. Μια χαρά, δεν φοβήθηκα καθόλου, έχω μια άνεση με αυτά. Η μαμά με πήρε και με πήγε σε έναν χώρο ειδικά φτιαγμένο για μας τα κοιμισμένα-ναρκωμένα και με ακούμπησε απαλά απαλά, κουνώντας μου το χέρι της, σα να μου λέει «τα ξαναλέμε» και μετά, το τίποτα.

Τι έγινε παιδιά; Γιατί με κουνάνε; Γιατί ανοίγει μόνο το ένα μου μάτι; Γιατί δεν μπορώ να σταθώ όρθιος; Γιατί είναι σχεδόν άδειο το στόμα μου και δυσκολεύομαι να καταπιώ; Τι έγινε Αχιλλέα; Που είναι η μαμά μου με το λουράκι της βόλτας;

Παιδιά τι μεθύσι ήταν αυτό! Μη σας τύχει! Άλλος σκύλος ήλθα και άλλος φεύγω! Να σου και η μαμά. Έλα,έλα, σιγά – σιγά και να μια αγκαλιά ανοιχτή. Το θέμα ήταν πώς να φτάσω που πήγαινα ένα βήμα μπρος και δύο πίσω. Την ένιωθα πως ήταν η μαμά μου αλλά δεν την έφτανα με τίποτα, ώσπου με πήρε αγκαλιά και επιτέλους φίλε, πίσω στο σπίτι. Αλλά αργά το απόγευμα μπόρεσα να σταθώ στα πόδια μου και δεν άργησα να καταλάβω και την βασική

αλλαγή, το κενό στο στόμα μου ντε, το χάος, ήθελα να μασήσω, μα πως;; Πάει και η ξηρά τροφή, τι τραγανή που ήταν αλήθεια. Τώρα τρώω την κονσέρβα μου, νόστιμη και αυτή δε λέω, το σύμπαν άλλαξε φίλε!

Παρ' όλα αυτά δεν έχω παράπονο, καλογερνάω και καλοπερνάω. Τώρα βγαίνω περίπατο νωρίς το πρωί με τη δροσιά και το μεσημέρι με τη ζέστη χουζούρι στη δροσιά του σπιτιού. Ξάπλα στο πάτωμα, γυρίζω πλευρό, αλλάζω θέση και στάσεις, δόξα τη φιλοζωία! Και αργά το βράδυ, έξω στον κήπο κάθομαι και χαζεύω με τις ώρες. Και ποιος δεν περνάει, άσε που κόβουν βόλτες κάτι νεαροί και νεαρές, κουνιστοί και λυγιστοί κοιτώντας με σαν να μου λένε «είδες γέρο, εμείς αλωνίζουμε». Δείχνω φορές – φορές κατανόηση, αλλά άλλες θυμάμαι και γώ την νεανική ορμή μου και γίνομαι έξαλλος με το θράσος τους. Τι να πεις, τόπο στα νιάτα.

Φίλε δεν σε ξέχασα και δεν νομίζω να υπάρχει παρεξήγηση μεταξύ μας. Πιστεύω όμως πως δεν με ξέχασες ούτε και συ!

Καλή τύχη!!

Αικατερίνη Μαρούλη